

Măcar o lacrimă...

— Schiță —

Ziua se îngina cu noaptea. Din ruinele satului, pustiit în ajun de tunurile ostașilor noștri, se desprindea, ca o nălucă, trupul însingerat al bătrînului Paltîș, înțeleptul satului, cum îi ziceau oamenii.

Glonțul ce-i străpunsese în ajun încheetura șoldului, îl ustura amar și-i îngreuea fuga. Ca o pasăre cu aripa însingerată, mai mult se tira decît fugea prin șanțul din margina satului. Doamne, gîndea el, dac'ăș putea să-i găsec măcar trupul.

-- Dragul tatei!... Cu ce ți-am greșit ție, Doamne, de mi-ai luat și cea de pe urmă nădejde și mîngiere?

Sleit de putere, cu minile încheștate de margina șanțului, se lasă, un moment, molatec în cîrmezișul malului, cătînd rugător la lumina tainică a lunei, ale cărei raze se jucau în scîlpiri scinteetoare prin perdeaua de lacrimi ce-i painjinea ochii...

După o clipă de odihnă, încordîndu-și toate puterile, bietul bătrîn se tira tot mai în afara satului, unde știa că e locul celor căzuți.

Nimic parcă nu se clintea în imensitatea acea nesfirșită a șesului însingerat. Iar tăcerea aceea înfricoșată care învăluea văzduhul din cer pîn' în pămînt, îi dădea puteri indoite de fugă. Numai din cînd în cînd, amintirea bubuitului groaznic de tunuri ce-i rămăsese încă în auz, îi cutremura toată firea și parcă vedea cum în invălmășagul luptei, flăcăul lui cel iubit, nădejdea și mîngierea bătrîneților lui, înfrunta falnic urgia asupra satului.

Cu iuțeala fulgerului îi treceau prin minte toate durerile satului pe care el le simțise de zeci și zeci de ani și slăvind icoana celor căzuți, se ruga:

— Doamne, dreptatea Ta să se facă!

Și fugea mereu, tîrîndu-se spre pata aceea albă ce mijea mai departe în întuneric. Și cu cit se apropia mai tare, cu atîta pata aceea lua forma și mărimea unei vedenii îngrozitoare. Iar cînd fu la doi pași, vederea cadavrelor căzute unele peste altele, îi slei toate puterile. Rămase încrămențit, cu ochii holbați, căutînd să deslușească din întunericul nopții, trupul fiului iubit.

Făcîndu-și cruce, se ridică șovăind în genunchi, căutînd spăriat în jurul lui... La doi pași de la margina mormanului de cadavre, zări trupul flăcăului zăcînd la pămînt, ca un brad falnic, doborît de secure.

Dădu să se scoale, să se răpeadă într'acolo, dar o scintee ucigătoare îi străfulgeră în ochi, aprinsă de glonțul ce venea șurînd din depărtare...

Sentinelă își făcuse datoria!

P. Bujor